

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Marianem Francem, advokátem, se sídlem Škroupova 10, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2016, č. j. 16 Ad 17/2015 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 8. 2014, č. j. X, zamítla žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Toto rozhodnutí odůvodnila žalovaná tím, že žalobce ke dni 1. 10. 2009, od něhož žádá přiznání starobního důchodu, získal pouze 7 let a 329 dnů pojištění, a proto nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod, která podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění činí alespoň 25 let.

Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2015, č. j. X, žalovaná zamítla námitky a uvedené prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

V odůvodnění rozhodnutí o námitkách se žalovaná zabývala tvrzením žalobce, že od roku 1970 do roku 1989 na území Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“) pracoval pro československou kontrarozvědku. K tomu žalovaná uvedla, že bylo provedeno šetření u orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, Bezpečnostní informační služby, Úřadu pro zahraniční styky a informace a Archivu bezpečnostních složek za účelem zjištění,

zda se v případě žalobce jedná o občana, který konal ve služebním poměru službu ve zpravodajských službách podle zvláštního právního předpisu ve smyslu § 9 odst. 2 písm. b) bodu 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. „582/1991 Sb.“), a zda tedy byl v uvedeném období účasten na důchodovém pojištění.

Úřad pro zahraniční styky a informace podle žalované postoupil žádost o prošetření dané skutečnosti k přímému vyřízení orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, který po podrobném archivním šetření sdělil, že žalobce nebyl v době od roku 1970 do roku 1989 ve služebním poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti ani nevykonával jinou činnost zakládající účast na důchodovém pojištění. Také Bezpečnostní informační služba sdělila, že nedisponuje žádnými materiály, které by prokazovaly jakýkoli služební či pracovní poměr žalobce. Ze záznamů Archivu bezpečnostních složek bylo k žalobci dohledáno, že byl stíhán pro trestný čin vniknutí na území republiky podle § 110 trestního zákona č. 140/1961 Sb. Jelikož měl být tento trestný čin spáchán se zřejmým úmyslem získat na československém území politický azyl, bylo trestní stíhání zastaveno a žalobce byl dne 25. 6. 1969 vyhoštěn zpět do SRN. V databázi, která je přepisem registračních protokolů svazků tajných spolupracovníků, včetně kandidátů na tajného spolupracovníka a důvěrníka, Archiv bezpečnostních složek dohledal záznam o tom, že žalobce byl dne 23. 11. 1976 evidován bývalou Zpravodajskou správou Hlavní správy Pohraniční stráže a ostrahy státních hranic pod registračním číslem 12578 jako tajný spolupracovník v kategorii „A“ (agent) s krycím jménem „Grand“. Ve fondu bývalé Hlavní správy rozvědky byl v registračním protokolu dohledán záznam, že zmíněné registrační číslo 12578 bylo dne 24. 12. 1981 přeregistrováno na číslo 47776 s krycím jménem „Gregor-K“. Dne 27. 9. 1989 byl uvedený materiál archivován pod archivačním číslem 3624 a následně dle záznamu v řádku archivního protokolu byl zničen, bez uvedení data zničení. Archiv bezpečnostních složek však konstatoval, že žalobce nebyl občanem, který by někdy vykonával službu ve zpravodajských službách.

Na základě těchto skutečností žalovaná uzavřela, že se v rámci provedeného šetření nepodařilo zjistit, že by žalobce od roku 1970 do roku 1989 konal službu zakládající účast na důchodovém pojištění ve smyslu § 9 odst. 2 písm. b) bodu 5 zákona č. 582/1991 Sb. Žalobce tedy nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod, neboť získal pouze zmíněných 7 let a 329 dnů pojištění. Napadené rozhodnutí proto podle žalované bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je správné.

V žalobě proti rozhodnutí žalované o námitkách žalobce uvedl, že činnost tajného agenta na území SRN, kterou aktivně vykonával od roku 1970 do 17. 11. 1989, patřila ve své době mezi nejvíce utajované profese. O této činnosti existovalo velmi málo záznamů, jež byly navíc zničeny během revolučního období, takže z objektivních důvodů nemůže předložit relevantní důkazy. Daný případ je proto velice specifický, čemuž však neodpovídá napadené rozhodnutí vycházející z úřednického přístupu spočívajícího v tom, že žalovaná konstatovala nemožnost prokázat tvrzenou dobu pojištění, aniž blíže rozebrala důkazy, jejichž věrohodnost sama připustila. Žalovaná přitom měla minimálně vysvětlit skutečnost, jak je možné, že byl evidován pod krycím jménem. Dále mohla žalovaná přistoupit k jeho výslechu nebo si vyžádat jiné vhodné důkazy.

Při ústním jednání krajského soudu žalobce uvedl, že jeho žádost o starobní důchod je nutné posuzovat individuálně. Vykonával totiž službu ve své době mimořádně nebezpečnou, logicky nemohl disponovat naprosto žádnými doklady o této činnosti a po celou dobu trvání služby hrozilo riziko, že bude odhalen a ohrožen na životě. Jeho tvrzení nelze pokládat za lživá, neboť dohledané listiny svědčí o tom, že byl v roce 1969 vyhoštěn do SRN a že byl jako agent

pokračování

evidován v Československu. Vykonával službu mimořádně nebezpečnou a složitou a likvidace jednotlivých písemností nemůže být hodnocena k jeho tíži.

K dotazům soudu žalobce uvedl, že po příjezdu spojeneckých vojsk s matkou požádali o vystěhování do SRN, kam se odstěhovali koncem února 1969, když povolení obdrželi v listopadu 1968. Ještě předtím byl československou zpravodajskou službou osloven, zda by s ní nechtěl spolupracovat, s čímž souhlasil a podepsal, že je členem kontrarozvědky, v Německu pro ni bude pracovat v utajení a předávat jí informace, za což od ní dostane plat. Do Československa jezdil na německý pas a oficiální vízum, někdy i každých 14 dnů, a setkával se zde s členy kontrarozvědky v utajovaných bytech v západních Čechách. Dostával v hotovosti 900 DEM a peníze na další výdaje, podepsal jejich převzetí, ale nejednalo se o oficiální listinu, nýbrž jen o potvrzení, že předmětnou částku osobně převzal a kterého dne k tomu došlo. Tuto činnost považoval za pracovní poměr, protože se jednalo o stále trvající spolupráci. Počítal s tím, že až se do Československa vrátí, všechno mu bude započteno a dostane zde práci. Bylo pro něho nemilým překvapením, že nemůže nikde dohledat jakékoliv doklady, které by potvrdily, že celou jím uváděnou dobu pro kontrarozvědku pracoval. Její členové měli krycí jména, takže ani nevěděl, jak se skutečně jmenují. Kolegové ho navštěvovali také v SRN, a i když měli oficiální doklady, vystupovali zde pod krycími jmény. V SRN pracoval nejprve jako noční mistr u jedné firmy, a proto má vykázánu německou dobu pojištění od 1. 3. 1969 do 28. 2. 1974. Československou zpravodajskou službou mu však bylo uloženo, aby vykonával zaměstnání s volnějším režimem, který by mu umožňoval pohybovat se po území SRN. Proto v době od 1. 3. 1974 do 31. 3. 2015 vedl pohostinství a jako soukromý podnikatel si platil soukromé pojištění. Z tohoto důvodu v Německu nezískal žádnou další dobu pojištění. V této zemi pobírá od státu starobní důchod od 1. 2. 2013, který činí měsíčně cca 250 €, z toho si 100 € odečítá na nemocenské pojištění, takže je mu měsíčně vyplácena částka cca 150 €.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. 4. 2016, č. j. 16 Ad 17/2015 - 27, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí o námitkách.

V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalovaná provedla šetření za účelem zjištění, zda žalobce v období od roku 1970 do roku 1989 konal ve služebním poměru službu ve zpravodajských službách, která by zakládala účast na důchodovém pojištění, a to s negativním výsledkem u všech dotázaných institucí. Z Archivu bezpečnostních složek sice bylo potvrzeno tvrzení žalobce, že působil jako agent pod krycími jmény „Grand“ a „Gregor-K“. Toto zjištění však neznamená, že žalobce v rámci uvedené činnosti konal službu, kterou by získal doby pojištění, což ostatně konstatoval ve svém vyjádření i Archiv bezpečnostních složek. Žalobce přitom nepředložil žádné další listiny či jiné hodnověrné důkazy ani nenabídl ucelený řetězec nepřímých důkazů prokazujících jeho účast na důchodovém pojištění, ačkoliv na něm spočívalo důkazní břemeno. Také německý nositel pojištění vykázal žalobci dobu pojištění pouze od 1. 3. 1969 do 28. 2. 1974, když poté si žalobce jako soukromý podnikatel platil soukromé pojištění. Žalovaná stejně jako soud byla povinna se řídit platnou právní úpravou, a proto řízení o žádosti o starobní důchod nemohla vést nestandardně, jak požadoval žalobce. Skutečnost, že žalobce byl veden jako agent a spolupracoval se zpravodajskými službami poskytováním informací, za což mu podle jeho tvrzení byly poskytovány finanční prostředky v hotovosti, není prokazatelným důkazem o tom, že se u něho v uvedené době jednalo o služební poměr ve zpravodajských službách podle zvláštního právního předpisu zakládající účast na důchodovém pojištění. V takovém případě by totiž měly příslušné orgány k dispozici materiály prokazující dobu pojištění, které by poskytly, aby žalobce v tomto směru nebyl poškozen. Podle závěru krajského soudu tedy žalobce neprokázal získání potřebné doby pojištění, nárok na starobní důchod mu nevznikl a žalovaná proto rozhodla v souladu se zákonem a nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

V ní stěžovatel namítl, že soud neměl postupovat formalisticky a žádat předkládání pracovní smlouvy, potvrzení o prováděných výplatách a uvedení osob, s nimiž přišel do kontaktu v rámci své pracovní činnosti. Byl dlouhodobě činný jako agent v SRN a jeho úkolem byla infiltrace do zpravodajských služeb této země. Proto je naprosto zřejmé a logické, že o této činnosti nemá ani nemůže mít listinné důkazy a není schopen ani uvést osoby, s nimiž pracoval a jednal na území Československa. Jeho práce vyžadovala maximální možné utajení a nikdy u sebe neměl žádné materiály, které by mohly ohrozit jeho bezpečnost. Minimálně ve dvou případech však byla v archivech objevena zmínka o jeho spolupráci s československou zpravodajskou službou a o jeho krycích jménech. Nemůže přitom nést následky skutečnosti, že ostatní záznamy již nejsou k dispozici kvůli jejich zničení či jiným důvodům. Tyto materiály musely minimálně nějakou dobu po 17. 11. 1989 existovat, neboť německá zpravodajská služba ho upozornila, že si je vědoma jeho zpravodajské činnosti ve prospěch Československa a znala podrobnosti, které mohla získat pouze z archivních materiálů. Ačkoliv nemá k dispozici jiné důkazy než vlastní výpověď, neměl by být v posuzované věci znevýhodněn. Jeho tvrzení mohou být konfrontována s odborníky na zpravodajské a špionážní činnosti socialistického Československa, čímž by mohl prokázat, že se nejedná o smyšlenky. Rozhodně nebyl pouhým spolupracovníkem zpravodajských služeb, nýbrž profesionálním agentem, jehož hlavní náplní byla právě zpravodajská činnost. Jednalo se přitom o stálou službu, za níž byl pravidelně odměňován a na kterou byl na území Československa intenzivně připravován. Je si vědom naprosté specifičnosti svého postavení, na druhou stranu je však přesvědčen, že má právo na starobní důchod, který s ohledem na věk představuje jeho jedinou ekonomickou jistotu.

Vzhledem k těmto skutečnostem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná uvedla, že nevyužívá možnosti vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti, neboť nemá žádné výhrady k provedenému důkaznímu řízení ani k samotnému rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Proto se Nejvyšší správní soud mohl ke kasační námitce zabývat tím, zda stěžovatel získal dobu pojištění z důvodu své zpravodajské činnosti, kterou měl vykonávat v období od roku 1970 do 17. 11. 1989 na území SRN jako agent československé kontrarozvědky.

Podle § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se za dobu pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. e) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 30. 4. 1990, § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, a § 6 odst. 1 bodu 2 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, se za dobu zaměstnání považovala i doba služby příslušníků Sboru národní bezpečnosti.

Do působnosti tohoto ozbrojeného bezpečnostního sboru náležela rovněž ochrana socialistického a společenského státního zřízení, odhalování a zneškodňování nepřátelské činnosti zaměřené proti ČSSR a soustředování a zpracovávání informací důležitých pro bezpečnost státu

pokračování

a jeho politického a hospodářského rozvoje. V rámci Sboru národní bezpečnosti byly vytvořeny dvě samostatné složky, a to Státní tajná bezpečnost a Veřejná bezpečnost, jejichž útvary byly podřízeny náčelníkům a velitelům působícím v těchto složkách (srov. § 1 odst. 1, § 4 písm. a), c), § 9 odst. 1, 2 zákona č. 40/1974 Sb., o Sboru národní bezpečnosti, a § 1 odst. 1, § 3 odst. 1 písm. a), § 5 odst. 1, 2 zákona č. 70/1965 Sb., o Sboru národní bezpečnosti). Ke Sboru národní bezpečnosti byli jeho příslušníci ve služebním poměru, který se zakládal písemným rozhodnutím o přijetí uchazeče do služebního poměru, přičemž do výkonu služby směl být příslušník zařazen až po složení služební přísahy, jak vyplývá z § 2 odst. 1, § 4 odst. 1 a § 5 odst. 1 zákona č. 100/1970 Sb., o služebním poměru příslušníků Sboru národní bezpečnosti a z ustanovení § 27 zákona č. 70/1965 Sb., o Sboru národní bezpečnosti, který do 31. 12. 1970 upravoval služební poměr příslušníků Sboru národní bezpečnosti.

S ohledem na tento služební poměr, který představoval specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva vyznačující se potlačením rovnosti obou jeho subjektů ve prospěch nadřízenosti státní moci, je nutné na příslušníka Sboru národní bezpečnosti nahlížet jako na úředníka ve smyslu čl. 1 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. 4. 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, kterým se rozumí i osoba, s níž je v daném členském státě zacházeno jako s jeho úředníkem. Na úředníka se přitom podle čl. 11 odst. 3 písm. b) téhož nařízení vztahují právní předpisy členskému státu, jemuž podléhá správní orgán, který jej zaměstnává.

Jestliže by tedy v období let 1970 až 1989 příslušník Sboru národní bezpečnosti zařazený v její samostatné složce Státní tajné bezpečnosti vykonával zpravodajskou činnost v zahraničí, považovala by se tato doba jeho služby za dobu zaměstnání zakládající účast na českém systému důchodového pojištění.

Z obsahu správního spisu je však zřejmé, že stěžovatel nebyl ve služebním poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti, jak vyplývá ze sdělení orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2014, č. j. MV-58426-10/OSZ-2014, Bezpečnostní informační služby ze dne 22. 10. 2014, č. j. 473/2014-BIS-50, a Archivu bezpečnostních složek ze dne 9. 12. 2014, č. j. ABS 8827/2014 OOS, které byly vypracovány po důkladném archivním šetření na žádost žalované. Ostatně ani samotný stěžovatel netvrdil, že by v minulosti byl příslušníkem Sboru národní bezpečnosti.

Stěžovatel se ve správním řízení a v přezkumném soudním řízení zmiňoval pouze o tom, že zpravodajské informace získával v SRN jako tajný agent československé kontrarozvědky. Ve sdělení Archivu bezpečnostních složek ze dne 9. 12. 2014, č. j. ABS 8827/2014 OOS, se uvádí, že v databázi, která je přepisem registračních protokolů svazků tajných spolupracovníků, včetně kandidátů na tajného spolupracovníka a důvěrníka, byl dohledán záznam, podle něhož byl stěžovatel dne 23. 11. 1976 evidován bývalou Zpravodajskou správou Hlavní správy Pohraniční stráže a ostrahy státních hranic pod reg. č. 12578 jako tajný spolupracovník v kategorii „A“ (agent) s krycím jménem „Grand“. Ve fondu bývalé Hlavní správy rozvědky byl v registračním protokolu dohledán záznam, podle něhož bylo reg. č. 12578 dne 24. 12. 1981 přeregistrováno na reg. č. 47776 s krycím jménem „GREGOR-K“. Dne 27. 9. 1989 byl svazek reg. č. 47776 archivován, přičemž k tomuto datu obsahoval tři tematické podsvazky a tři podsvazky finanční. Celý svazek, včetně podsvazků, pak byl dle záznamu v řádu archivního protokolu zničen bez uvedení data zničení. V příloze pak Archiv bezpečnostních složek zaslal žalované ověřené kopie výpisů z řádků archivních a registračních protokolů, které upřesňují shora popsané záznamy.

Tajný spolupracovník však představuje jiný druh vztahu osoby ke Státní tajné bezpečnosti než služební poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti zařazeného ve složce Státní tajné bezpečnosti, což ostatně vyplývá z rozdělení těchto dvou kategorií osob v § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky. Proto tajné spolupracovníky Státní tajné bezpečnosti není možné zaměňovat za příslušníky Sboru národní bezpečnosti a období jejich zpravodajské činnosti na území cizího státu nelze považovat za dobu zaměstnání získanou před 1. lednem 1996 z titulu služby příslušníka Sboru národní bezpečnosti.

Stěžovatel údajnou dlouhou a intenzivní spoluprací s československou kontrarozvědkou, za kterou měl pravidelně dostávat peníze v hotovosti, považoval za pracovní poměr. Tato svá tvrzení však ničím nedoložil, v důsledku čehož je není možné nikterak ověřit a učinit si spolehlivý úsudek o tom, zda na území SRN skutečně vyvíjel nějakou zpravodajskou činnost ve prospěch Československa a případně zda tato jeho aktivita vykazovala znaky pracovního poměru podle tehdejších pracovněprávních předpisů. Z citovaného sdělení Archivu bezpečnostních složek přitom nelze vůbec zjistit, které konkrétní úkoly a na jakém místě stěžovatel plnil jako agent československé zpravodajské služby. Naopak z tohoto sdělení, stejně jako z obsahu uvedených písemností orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra a Bezpečnostní informační služby, vyplývá, že stěžovatel v letech 1970 až 1989 nevykonával pro československou zpravodajskou službu žádnou činnost zakládající jeho účast na důchodovém pojištění.

Opatřením těchto zpráv relevantních orgánů žalovaná splnila svou povinnost zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, která je stanovena v § 3 správního řádu, neboť bez důkazní aktivity stěžovatele nemohly být opatřeny žádné další důkazní prostředky, na základě nichž by bylo možné učinit závěr o vzniku pracovního poměru stěžovatele na základě jím tvrzené zpravodajské činnosti vykonávané na území SRN ve prospěch československé kontrarozvědky. Za této situace nelze žalované vytýkat, že by při posuzování dané věci postupovala formalisticky a nezohlednila její specifika. I kdyby totiž stěžovatel k prokázání svých tvrzení nemohl nabídnout žádné důkazy skutečně pouze kvůli jejich absenci vyplývající z nutnosti maximálního utajení jeho zpravodajské činnosti na území SRN, nemohla žalovaná vycházet z pouhých tvrzení stěžovatele, nýbrž výhradně z dostupných důkazů provedených ve správním řízení, které účast stěžovatele na českém systému důchodového pojištění v období od roku 1970 do roku 1989 nepotvrdily. Za této situace nebylo zapotřebí konfrontovat popis údajné stěžovatelovy zpravodajské činnosti s odborníky na špiónážní služby socialistického Československa, neboť za použití tohoto důkazu by nemohl být spolehlivě prokázán pracovní vztah stěžovatele k československé kontrarozvědce. Jelikož vznik takového pracovního poměru vykonávaného na území SRN nebyl nikterak doložen, nemusela se žalovaná zabývat tím, zda by jím stěžovatel mohl získat dobu zaměstnání podle předchozích československých právních předpisů o důchodovém zabezpečení s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení. Kvůli nadbytečnosti se proto touto otázkou nebude zabývat ani Nejvyšší správní soud.

Ve správním řízení tedy nebylo prokázáno, že stěžovatel v letech 1970 až 1989 vykonával činnost zakládající účast na českém systému důchodového pojištění, a proto žalovaná ani krajský soud nepochybily, když takový závěr učinily a dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod. Toliko v této souvislosti žalovaná a krajský soud nepřipadně poukázaly na § 9 odst. 2 písm. b) bodu 5 zákona č. 582/1991 Sb., jenž neobsahuje úpravu doby pojištění, nýbrž pravomoc orgánu Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra rozhodovat v oboru své působnosti o dávkách důchodového pojištění

pokračování

příslušníků, kteří konali ve služebním poměru službu ve zpravodajských službách podle zvláštního právního předpisu. Tato drobná nepřesnost však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o námitkách ani napadeného rozsudku. Žádný z důvodů kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu